

Ur Fanny Carinasdotters arkiv på Kronan

[4 mars 2015](#) | [Norrköping](#)

Riga. Fanny Carinasdotter söker mellanrum med kameran. Recompositions heter hennes utställning på Galleri Kronan.

Det som redan varit och kanske aldrig blir

Konstnären Fanny Carinasdotter bytte de egna penslarna mot kameran och vände den ut mot världen med ögon känsliga för färg. I fotoutställningen *Recompositions* som nu visas på Galleri Kronan blottlägger hon människans spår. Var hon än befinner sig på jorden speglar hon att vi är oss lika i våra förhoppningar, vårt övergivande, vårt slöseri med ändliga resurser. Men också att vi är beredda att kämpa mot svåra odds, som David mot Goliat.

Bortom det dokumentära visar hon på rena estetiska värden och att underbara överraskningar kan uppenbara sig för den som inte söker.

Fanny Carinasdotter har återvänt till Umeå många gånger, det är därifrån hon reser och dit hon kommer hem. På väggarna i Kronans Lilla galleri är spåren som tydligast. Utskrivna papperskopior med namngivna orter och datum, som ”någonstans utanför Hanoi 2008-04-12” eller

”Madrid 2014-02-22” eller varför inte ”Umeå 2007-05-30”.

– Det här är som ett arkiv, säger Fanny Carinasdotter.

Bildarkivet i datorn är förstås ofantligt mycket större. Det var när hon gick tillbaka till tidigare projekt som hon såg nya kopplingar mellan bilder från vitt skilda håll. Av detta blev det *Recompositions*, omkomponerade fick bilderna nya värden i ett nytt sammanhang.

En rosa ton går igen i Kronans stora rum där bilderna är stora, inramade och utan arkivdatering. I bilderna finns rent måleriska kompositioner, lätt hänt när det ofta handlar om stadsmotiv. Färgfält som möts och bryts, smutsiga, flagnande, rostande, ibland inbäddade i naturen.

En rosafärgad bilstol i vintrig björkskog, ett barn (den enda personen i hela utställningen) klädd i rosa overall, rosa blommor mot en grön kohage (utan kor men med obligatoriskt badkar). Intensivt rosa är interiören av ett dass med knallrosa plastbalja invid det svarta sittlocket. Har hon hittat baljan och placerat den där?

– Nej, jag arrangerar aldrig mer än att jag väljer hur jag fotograferar. Möjligen plockar jag färgtoner i redigeringen.

Humor har hon också, inte långt från badkaret i det sköna landskapet finns minnen från en badanläggning i Lettland, en gång lite lyxig men nu i förfall.

– **Det är som icke-platser som folk inte vill se.** Jag tvingar dem att se, poängterar det som något viktigt att se, säger Fanny Carinasdotter.

Hon talar om mellanrum, inte direkt fysiska utan mer som att de platser hon fotograferar glömts och gömts efter att de lämnats eller väntar på något nytt som ska komma. Det som redan varit eller det som kanske aldrig blir.

De små radhusen i Hanoi, jag tänker att de måste ha byggts för en växande vietnamesisk medelklass, visar sig vara ett avbrutet byggprojekt. Pengarna tog slut. Samma fenomen återkommer i Lettland, ett rött hus med glasdörrar som vetter ut mot trädgården var nästan färdigbyggt när finanskrisen kom 2009. En hel nybyggd stadsdel med villor som ingen har råd att köpa.

– Det är sorgligt med den förlorade framtidstron, en symbol över kraschen.

Hemstaden Umeå representeras av många bilder som handlar om hur människor övergivit det gamla i samband med urbaniseringen. En dammsugarslang är snart helt gömd under vegetationen. (Den bilden och några till är ovanligt lågt hängda, Fanny följer en tänkt horisontlinje.)

Fenomenet återkommer, klätt i annan dräkt; ljuset spelar skönt i en stor sal med tomma bokhyllor. Inför Kulturhuvudstadsåret 2014 skapades en viss bygghets i Umeå.

– Då skapas vissa mellanrum, innanför de fina fasaderna.

Fanny Carinasdotter berättar om det nya Kulturhuset dit stadsbiblioteket skulle flytta in. Men lokalerna var mindre så många böcker måste slängas.

– Det blir en bild av kunskap som går förlorad, kommenterar hon sitt fotografi.

Hon bär kameran med sig så gott som alltid, öppen för synen, för ögonblicket. Som den gången hon gick förbi en byggarbetsplats i Riga, en ensam ful arbetsbod och en enda cementblandare under en stor hyresfastighet. En ringlande orange elsladd gör hela bilden och vittnar om en Davids kamp mot Goliat, en insats mot tuffa odds.

– Efter Sovjettiden fick många familjer tillbaka de hus de än gång ägt, men ofta har de inga resurser.

I skogen utanför Umeå stötte Fanny Carinasdotter på resterna av en gammal sågverkstad. Bara det stenlagda golvet var kvar. Ännu ett överraskande ögonblick.

Merparten av bilderna är tagna nära, det blir en anonymisering och ett sätt att skapa allmängiltighet. På så sätt vill Fanny Carinasdotter öppna för åskådarnas egna berättelser och fantasier.

– Min förhoppning är att människor sätter igång egna samtal, minns saker som varit, som lämnats. Vi har alla kopplingar till platser som inte finns kvar. Vad? Hur? Vem? Varför?

Text: Ann-Charlotte Sandelin

Foto: Nils-Göran Tillgren